

Kui tullen häddas abbiks full'?"
 Kui agga isse juhtub ta
 Siin hädda sisse sattuma,
 Siis armsaks peab küll sedda hääst,
 Kui abbi saab ta teiste käest. —
 Siin tulletajin mele siis,
 Mis õige armastusse wiis,
 Mis pagganadki tunnewad,
 Et kohhe abbiks ruttawad,
 Kus agga abbi tarwis näeb,
 Et arwitades küll surma jääb!

Wend ja ödde.

Wennad ja öed, kes küll ühhe isä ja emma lapsed, ei olle iggakord mitte ühhe mele ja mõttega, waid neil on sagedaste suur wahhe; ja isäeärranes olli se siis ränk nähha, kui ristis usso walguis alles pimmeduuse latte al maggas.

Aastal 1411, elas Saksamaal üks mees, nimmega Konrad ja temma ödde. Konrad olli tullu äkkise melega, täis wihha ja furjust allati; agga se ödde olli lahke, helde ja armulinne iggaühhe wasto nenda, et leil tedda armastasiid

ja selle wasto jälle sedda wenda süddamest wihkasiid.

Needsammad, wend ja ödde, ollid otsato riklad, sest nemmad ollid omma wannematte käest wägga paljo rahha pärrinud. Kord tulli Konrad omma ödde kuulma ja kui nemmad lahked teine teise wasto ollid, siis piddasiid nõu, et tahtsiid mõllemad ued firrikud ehitada, aina nende omma kullo peäle ja mis ka kohhe sai ette wõetud. Se ödde ütles agga wennale: „Kule Konrad! sinna ei sa omma firrikut mitte ni ruttu furjaga walmis, kui minna heaga?“ Wend naeris tedda wälja ja läks ärra.

Pärrast nõupiddamist, hakkasiid mõllemad ühtlase ehitama, teine omma ja teine omma küllase, — sest nemmad ei ellanud mitte ühhe piri peäl. — Kui Konrad wahhete wahhel, omma tö-rahwa jure tullu ja seal ühte tõmeest seismas näggi, futis ta wihha kohhe põllema ja löi sedda meest surnuks. Ja sedda teggi temma igga kord, kunni firrik walmis sai.

Se ödde jälle, kes heaga läbbi sai, ei teinud mund, kui satis laiska tõmeest ärra ja wöttis